

Kirjoitusmerkki Yakuci Keniyoro seiso iivahtamatta paikoillaan. Oli seisonut jo useamman tunnin ajan, eikä näyttänyt aikovankaan liikahtaa vielä pitkään aikaan. Kyyneleet valuivat pitkin vuosikymmenten urittamia poskipäitä, mies ei tehnyt elettäkään pyyhkiäkseen niitä pois. Tällaista riemun ja onnen tunnetta Yakuci Keniyoro ei ollut osannut kuvitella olevan olemassakaan. hän oli onnistunut mahdottomana pitämässään asiassa. Neljäkymmentä seitsemän vuotta ja yksitoista päivää hän oli antanut harrastukselleen ja nyt se oli yllättäen palkinnut hänet. Nuo yli neljäkymmentä seitsemän vuotta Yakuci Keniyoro oli harjoitellut maalaamaan japanilaisia kirjainmerkkejä. Harjoitellut maalaamaan mahdollisimman hyvin ja mahdollisimman täydellisiä merkkejä. Tietäen, ettei todennäköisesti koskaan onnistuisi luomaan ensimmäistäkään täydellistä, virheetöntä kirjainmerkkiä. Merkkiä, jossa ei olisi pienintäkään puutetta, tai virhettä. Sellaista merkkiä oli kertakaikkiaan mahdotonta saada käsivaralla aikaiseksi, mutta hän pyrki pääsemään mahdollisimman lähelle täydellisyyttä. Ja nyt se oli siinä. Valkoisella, hiotulla riisipaperilla pieni japanilainen kirjoitusmerkki. Oravankarvaisella siveltimellä ja mustalla tushivärillä laadittu yksinkertainen merkki, joka tarkoitti siltaa. Hillityn kauniisti kaartui siveltimen jälki valkoiselle paperille, eikä yksikään yksittäinen siveltimen oravankarvoista paennut piirtämään omaa hiustakin ohuempaa piirtoaan. Itse sekoitettu tushiväri oli tasalaatuista ja juuri sopivan paksua, jottei se ryöstäytynyt kapillaariseen kurittomuuteen paperin kuiturakenteessa ja silti riittävän ohutta, jotta siveltimen jäljen lävitse jäi kuultamaan paperin hento vaaleus. Jokaisessa erillisessä siveltimen vedossa, tuo kuulaus toistui virheettömässä järjestyksessä. Jokaisen erillisen siveltimen jäljen vasen reuna oli oikeaa aavistuksen verran tummempi, huolimatta siitä, mihin suuntaan viiva kaartui. Se oli silta. Kaunis, täydellinen silta. Vihdoin Yakuci Keniyoro liikahti, otti askeleen taaksepäin ja katsoi kädessään olevaa sivellintä. Enää koskaan sillä siveltimellä ei maalattaisi merkkiäkään. Enää koskaan Yakuci ei kasta isi sitä väriin. Ei sitä, eikä mitään muutakaan sivellintä. Ei hän enää voisi, sillä koskaan enää hän ei voisi pystyä saamaan aikaan mitään, mikä olisi täydellisempi, tai edes yhtä täydellinen, kuin tuo riisipaperilla oleva silta. Yakuci Keniyoro puhdisti siveltimen huolellisesti ja kuivasi sen kolmella valkoisella silkkiliinalla, eikä niihin yhteenkään jäänyt merkkiäkään väristä. Sitten hän otti pienen kapean, punaiseksi lakatun kirsikkapuisen kotelon, joka oli vuorattu vihreällä kiiltävällä silkkikankaalla ja sulki siveltimen rasiaan. Kietoi rasian ympärille kapean valkoisen silkkinauhan, jonka ainoana koristeena oli kankaaseen kudottu ohut kultalanka. Yakuci haki punaisen sinettilakan ja kynttilän, sekä ikivanhan sukusinetin, taitteli valkoisen silkkinauhan japanilaiseksi ruusukkeeksi rasian päälle ja kiinnitti sen sulattamalla sinettilakan ja painamalla siihen sukusinetin. Rasia ja sen sisältämä sivellin tulisi seuraamaan häntä koko jäljellä olevan maallisen vaelluksen ajan, mutta koskaan sinettiä ei murrattaisi. Huomenna. Huomenna, kun riisipaperi olisi varmasti täysin kuivunut, hän kehystäisi sen yksinkertaiseen bampukehykseen ja veisi sen sukutemppelin seinälle ja sijoittaisi oman maalauksensa sinne, satojen, ei vaan tuhansien hänen esi-isiansa maalaamien japanilaisten kirjainmerkkien joukkoon. Kenties se olisi ainut täydellinen, kenties ei, mutta sieltä lukuisien merkkien joukosta kukaan koskaan ei sitä osaisi sellaiseksi katsoa. Silti se olisi täydellinen ja siksi riittävän arvokas noiden vuosisatojan aikana maalattujen merkkien joukkoon. Yakuci Keniyoro uskoi ja toivoi, ettei kukaan koskaan huomaisi sen olevan täydellinen. Hän tiesi, että tieto täydellisen kirjainmerkin tekemisestä veisi tarkoituksen muilta merkkimaalauksen harrastajilta, pyrkiä yhä parempaan ja parempaan lopputulokseen. Yakuci Keniyoro tiesi sen, sillä nyt hänellä itsellään ei enää olisi mitään syytä jatkaa. Hän oli onnellinen mies, sillä hän oli onnistunut mahdottomassa, hän oli maalannut sillan. Täydellisen sillan.